

Sfatul șobolanilor

La Fontaine

Doar pripășit de câțiva ani,
Motanul casei, Roadeslană,
Un tartor crâncen, o satană, -
Băgase spaima-n șobolani
Și din atâția câți mai sunt
Zac mulți lihniți pe subț pământ.
Dar într-o bună zi, când blestematul
Și-a început pe-acoperiș sabatul
În tîmbălău de nuntă c-o pisică, -
În mare taină, grijulii, cu frică,
S-au întrunit și ei să-și țină sfatul.
Vorbi întâi, ca staroste, Gherlanul:
- „Așa și-așa... deoarece... și întrucât...
Eu cred că-mpielitatul nu ne-ar zvânta atât
De i-am lega un zurgălău de gât.
Am auzi când vine la pîndă căpcăunul
Și n-ar mai prinde unul...”
Mai leac ca zurgălăul, se-nțelege,
Nici nu era. Dar cine să i-l lege?
„Eu nu!” „Nici eu!” „Doar n-oi fi prost!”...
Vorbiră mulți cu foc în glas,
Dar fără rost,
Căci a rămas
Tot cum a fost...

Am mai văzut eu sfaturi de stareți, de canonici,
Ținute fără noimă de vorbăreți habotnici.
Ca sfetnici,
Mulți sunt vrednici.
Dar câți,
Dintre atâți,
Pot să-și preschimbe-n faptă
Povața înțeleaptă?